

Thuisternis van Gijs Ambrosius

Gijs Ambrosius

Thuisternis

€ 13,95

ISBN 978-94-0221-750-6

Thuisternis van Gijs Ambrosius is een heerlijke debuutbundel. Zijn taalconstructies, zoals hij ze zelf noemt, zijn bijzonder en ook vaak bijzonder fraai. Ook al begrijp je niet direct de (letterlijke) betekenis van een zin, toch voel je intuïtief aan wat Ambrosius bedoelt. Poëzie zoals poëzie bedoeld is, met onverwachte wendingen, bijzondere beeldspraak en gedurfde uitlatingen. De zogenaamde 'richtingloze zinnen' zijn dan ook helemaal niet richtingloos, maar juist sturend, zonder de vrijheid van de lezer aan te tasten om vrijelijk te interpreteren.

In de begeleidende tekst staat: "hij spreekt niet vloeiend alledaags", hetgeen een verwijzing moet zijn naar zijn dagelijkse gesprekken met zijn omgeving. Maar de relevantie is hier: hoe is de poëzie? En die is wonderbaarlijk eigen, maakt nieuwsgierig en nodigt uit tot verder lezen. Het blijft bijna altijd boeiend.

Hoewel talloze citaten bovenstaande punten kunnen "bewijzen", is de onderstaande strofe een goed voorbeeld om aan te geven dat de gedichten van Gijs Ambrosius vragen om (hardop) gelezen te worden.

Hoe het zit

Het ligt niet in je ogen

het staat niet in je schoenen,

het zit niet in je vingers,

het zit hem niet in je ontstaan.

De taal, de taal de stralende taal, de taal:

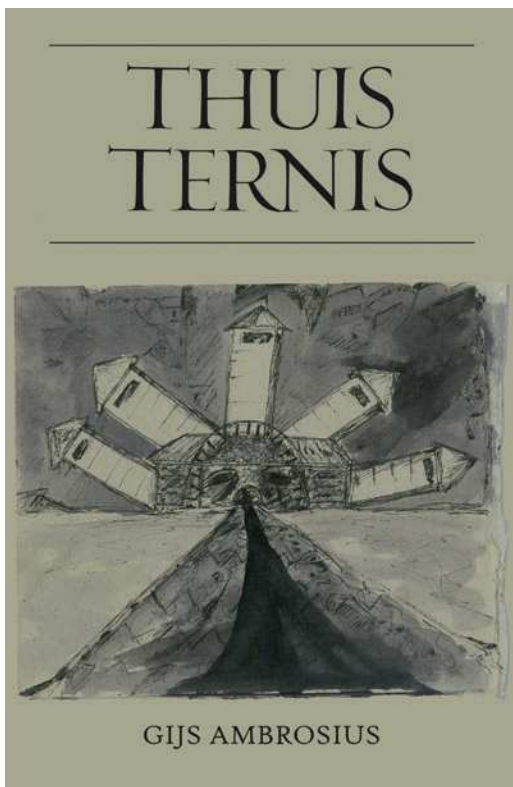
het ligt aan een vreugde in een uitzicht zie je

hoe de adem in elkaar

zit het ligt in de schepping waar je uit kunt komen.

Morgen moet je weer op om te zien hoe het zit.

Het titelgedicht *Thuisternis* is een mix tussen hoop en vrees, tussen geloof in de toekomst ("...Hier volgt de verte het ligt hier helemaal open") en de andere kant ("...De vraag naar jouw afgrond ligt voor het grijpen,..."). Het is tegelijkertijd het sleutelgedicht tot de bundel.

Zijn er dan geen zwakke punten in de bundel te constateren? Jawel, want de luchtige verzen zijn meer grapjes in de vorm van een gedicht en die hadden zeker niet opgenomen hoeven worden als "tegenhanger" van "de zware kost", zoals de achterflap vermeldt. Het brengt de bundel een beetje uit evenwicht, want zijn sterke taalgebruik en zijn schier onnavolgbare – en daarom zo interessante – gedichten zijn genoeg om zijn woordkunst te demonstreren. En bovendien zit er humor in de 'zware' gedichten, want zijn onverwachte wendingen doen je als lezer soms glimlachen en grinniken.

Ook de vreemde lay-out is hier en daar overbodig en al vaker en veel uitzinniger vertoond; denk aan Paul van Ostaijen die zijn teksten schreef, zoals hij ze 'voelde', inclusief vormgeving. De hier en daar kronkelende letterslierten verhogen het leesgenot niet en zijn enigszins overbodig. Het veroorzaakt enige onrust in deze verder goed vormgegeven bundel.

Deze bundel is een fantastische binnenkomer en hopelijk blijft het niet bij dit debuut.

Kees van Meel

Theaterrecensent en dichter